

Met dank

De rook die uit mijn hartslagmeter walmde, en die stonk naar aangebrande nylonkousen, betekende niet veel goeds. Ofwel ging het hier bergop, ofwel was ik aan het kakken. Bij gebrek aan een warme gloed langs mijn billen, moest ik concluderen dat het naar omhoog ging (ik kon het niet zo goed zien vanwege het opkomende zwart voor mijn ogen). Ik stak prompt twee vingers in de neus, zoals onze voorzitter me al enkele keren stichtend had voorgedaan, gooide 'em op de kleine plateau, en begon naar adem te happen. We waren in Elsegem.

Naast mij het geblaas van een nest velopompen. Het is Jan. Jan is hier niet op zijn plaats, hij hoort te strijden in de voorste gelederen, tussen andere notoire wielerkemphanen, om mij dan boven minutenlang met vaderlijke blik op te wachten. Jan was op warmtestage geweest in Spanje, maar heeft de seizoenen verkeerd ingeschat. Jan is daar goed in. De gevolgen zijn echter nefast. De temperatuurschok van warm naar koud noemt men niet voor niets *afschrikken*. Jan is deze keer goed afgeschrokken, met het gevolg dat zijn zuiderse conditie efkens in het diepvriesvak ter bewaring ligt. Maar Jan komt terug, ook daar is hij goed in. Hij moet alleen nog ontdoien.

Het is niet te geloven, het seizoen is nog geen maand oud, en de *camionette blues* zijn er al weer. Bijna slaagt André er in om ons overhoop te rijden in de afzink van de Nokerse kasseien, en nog weet hij ons uit het zicht te verliezen. André is daar goed in. Aangezien alle wegen naar Rome leiden, kan het niet anders of we vinden elkaar terug, desnoods installeren we daarvoor een nieuwe satellietverbinding. Maar het kan wél even duren...

Als we dan reden, en niet stonden te wachten op iets of iemand, draaide zich een droomscenario af. Verstandige kopmannen die er een degelijk maar gelijkmatig tempo in hielden, kleine prikjes op de bulten en bruggen, best genietbaar allemaal, en dus een gezonde zondagvoormiddag. Danke stijf, (vooral) Luc, Eric, Fliepke, Willy, Rudy, en... *Cipollini* !

---oooOOOooo---